

REAALI POISS

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT | 9/2014 | SEPTEMBER | WWW.REAL.EDU.EE/AJAVEEB/RP/

TERE!

Märkamatult on lisaks suvele möödunud ka september. Sellega, mis veel kuu aega tagasi tundus nii uudne, on tänaseks juba harjutud. Uus direktor, uude õppealajuhatajad, uued klassid ja näod. Oma elu reaalkooli ühes või teises astmes alustasid 141., 135. ja 132. lennu õpilased. Viimaseid oli meil, 130. lennu õpilastel, ka au reaallika staatusesse tõsta. Kõige selle nimel pidid aga vaesed rebased nädal aega kummaliselt riides käima, jaburaid ülesandeid täitma ning kõige muu kõrvalt veel õppima ja hoolitsema selle eest, et nende jumalala alati kõht täis oleks. Loodetavasti oli asi seda väärt ja nende kolm viimast (mõndadeke ka esimest) reaali aastat saavad olema meelde jäävad! Samuti saime olla tunnistajateks sellele, kui jahmatamapanevalt targad on 141 lennu õpilased. Kellel on kodus labor, kes teab, mis on kõverpeegel. Üle kõige oli siiski väike poiss, kes teadis, et kui pude lisse teha augud, katta need teibiga, lasta vesi sisse, keerata kork peale ja võtta üks teip eest ära, siis vesi ei tule välja. Ning ta teadis ka selle põhjust. Kas Sina, armas lugeja, oled targem kui 1.b?

KAISA

ARMAS REAALI PERE!

Kui enamikul täiskasvanud inimestest algab aasta ühe kalendriaasta sees üks kord – esimesel jaanuaril, siis õpilasi ja õpetajaid liidab see, et lisaks 1. jaanuarile algab uus aastaring meil ka esimesel septembril. Kui esimesel jaanuaril soovime hea uut aastat, siis tarkusepäeval saame soovida head uut tarkuse kogumise aastat.

133. kooliaasta on täis saanud ja 134. alanud - kellele Reaali pika tee alguse aasta, kellele teekonna viimane, lõputähise aasta. Tänavu alustavad oma esimest kooliaastat 56 uut väikest reaallikat ja viimast, 12. kooliaastat 109 abiturienti. Kokku koguneb meil 1.septembril kooli avaaktusele 961 õpilast.

Mida öelda nii suurele perele selleks aastaks?

Olge ausad, olge töökad, olge väarikad. Ilma inimväärikuseta on demokraatia ja kultuur mõeldamatud. Hinnake olnut ja vaadake optimistlikult tulevikku, pidage meeles, et kool on kool ka selleks, et aru saada, et teie ümber on erinevad inimesed ja et see on väga tore, et kõik pole täpselt samasugused nagu sina. Külvates head ja hoolivust, saate ju seda ka ise vastu. Tehke ikka häid tegusid! Kui teil teinekord napib ideid häade tegude tegemiseks, siis tehke ikka.

Tahan teile kõigile meelde tuletada, et üks Reaalkooli tunnusmärke on tema must-kuldne müts, mis eristab meid teistest õpilastest ja mida iga Reaalkoolist lugupidav õpilane kannab, kui ilmastikuolud seda võimaldavad. Peame oma koolist lugu!

Alanud on Tallinna Reaalkooli 134. õppeaasta!

Head uut kooliaastat!

TALLINNA REAALKOOLI DIREKTOR
ENE SAAR

MARTIN SAAR

KERTU SÜLD 131C | ESTELLE SAAVASTE 131C

Mis on Teie täisnimi?

Martin Saar

Kui vana Te olete?

29

Mis on Teie tähtkuju (horoskoop)?

Kaksikud

Kui pikk Te olete?

Ca 184 või 185. Mõnikord öhtuti ka 182.

Milline on Teie perekonnaseis?

Vallaline.

Mis raamat on Teie öökapi?

Nädalavahetusel oli minu öökapi, õigemini laua peal Hanif Kureishi "Gabrieli and". Nädala sees ei ole mu öökapi mitte midagi, sest siis jõuan ma paraku lugeda ainult keemia töövihikuid või arvutit, kus on kogu töömaterjalide plejaad sees.

Milline on Teie lemmiktsitaat?

Newtoni öeldud mõte: "Kui ma olen midagi näinud kaugemale, siis tuleneb see sellest, et ma olen seisnud hiiglaste õlgadel". Ta mõtles sellega, et tema tööd

toetusid teiste varasemate teadlaste ja usumeeste teadmistele.

Milliseid keeli Te valdate?

Natuke eesti keelt, ma arvan, et C2 tasemel. TIKis õppinuna loomulikult ka inglise keelt. Teine võõrkeel oli vene keel, seda oskan pigem passiivselt. Oma kolmandat võõrkeelt, saksa keelt, valdan aga paremini. Usun, et üks giidina töötanud põhjaestlane saab umbes A2 tasemel ka soome keelega hakkama.

Palun kirjeldage mõne lausega oma senist elu.

Ma usun, et mul on olnud huvitav elu. Mul on olnud võimalus teha koostööd väga paljude huvitavate, isikupäraste, väga andekate, inspireerivate inimestega ja neilt ise väga palju õppida, seda nii Eestis kui ka mujal. Ma usun, et see on väga palju vorminud seda, kes ma praegu olen ja mida ma teen. Üldiselt olen aga viimased 7 aastat pühendunud õppimisele ja õpetamisele paralleelselt.

Kuidas leidsite tee Reaalkooli?

Mööda Estonia puisteed tulim. Tegelikult oli lugu selline, et ma olin ülikooli teisel aastal juba jõudnud otsapidi Tallinnasse, Gustav Adolfi Gümnaasiumisse keemiat õpetama. Olin võtnud ette olümpiaadide ja muude ainevõistluste juhendamise ehk õigemini õpilaste ettevalmistamise selleks ja seadnud ennast keemiaõpetajana sisse. Siis ühel hetkel tekkis võimalus tulla Tallinna Reaalkooli ühte lendu õpetama. Sellest võimalusest haarasin ma kinni ja nii see asi läkski. Oma päris esimese lennu siin sain ma nii, et nad olid 10. klassi õpilased ehk alustasid gümnaasiumiõpinguid. Ma isegi ei tea täpselt, mis olid need esimesed argumendid, miks ma selle vastu võtsin või sellise mõtte peale positiivselt reageerisin. Ma arvan, et kõige tähtsam oli see, et ma tajusin kahte asja. Esiteks, see oli mulle väljakutse, sest Reaalkooli õpilased on väga nõudlikud. Vaimselt tajusin, et alustada õpetamist ja koostööd gümnaasiumiklassiga, kus oli ka terve rida olümpiaadigurusid, on mulle väga palju õpetav kogemus. Teiseks,

FOTO: ESTELLE SAAVASTE

Tallinna Reaalkool paistis olevat väga huvitav, väga-väga pikade traditsioonidega ja heade väärtustega kool. Mulle tundus, et mulle meeldiks siin õpetada. See tunne ei olnud petlik, see oli täiesti õige tunne. Ma nautisin ja naudin siamaani ka Gustav Adolfis õpetamist, aga mulle meeldib vaheldus. Ma olen liiga püsima inimene, et ühte asja ja ühes kohas kogu aeg teha.

Teada on, et olete ülikoolis õppinud inglise kirjandust.

Seega, miks just keemia?

Põhikooli vältel tegelesin kogu aeg süvendatult keemiaga, alates sellest, kui keemia 8. klassis kohustusliku aienena tuli. Varem pakkus mulle huvi ajalugu, kuid keemia mingil põhjusel tõrjus selle teisele kohale. Osalesin kooliajal ka keemiaolümpiaadidel ja ainevõistlustel. Keemia on selline valdkond, mis on ühteaegu silmaringi laiendav, huvitav kui ka ägeda praktilise poolega. Kui ma hakkasin oma gümnaasiumiõpinguid kokku võtma, siis

mulle tundus, et ma tahaksin edaspidi õpetada keemiat. Mul oli väga hea kogemus koostööst nooremate õpilastega, nendega ühisest ettevalmistumisest olümpiaadiks, aga ma tundsin, et tegelikult tänu sellele keemiaolümpiaadile olen ma juba olulist ettevalmistust saanud. Lootsin kasutada baka-laureuseõpinguid selleks, et avardada oma humanitaar- ja sotsiaalteaduslikku maailmapilti ning teha juurde see osa keemiast, mis on vajalik, et jätkata

magistriõpinguid keemias. Tegelikult oli see mingil määral kalkuleeritud ajaressursside otstarbekas jaotus. Kuna baka-laureuseastmes kindlasti tuleb õppida midagi, siis võiks õppida midagi, millest ma veel eriti ei tea. Inglise keele ja kirjanduse õppekava võimaldas õppida näiteks filosoofiat, eetikat, usundilugu, kirjandust, tõlketeadust ja paralleelselt teha ka keemiat ning arendada füüsilist maailmapilti, et minna edasi juba magistriprogrammi.

Milline on Teie pedagoogiline kreedo?

Ma tahan endast anda võimaliku, et õpilasel kas tärkaks või säiliks huvi teda ümbritseva maailma vastu. Et ta seda huvi rakendades võimalikult palju mõtleks ja arendaks enda maailma nägemise võimet. See võiks kõlada siis nii: "Haara õpilased ühes endaga mõtlema ja vaatlema, uurima ja mõtestama ümbritsevat."

Mis on Teil viisaastakuplaanis?

Esiteks, ma loodan selle viie aasta jooksul süveneda peentesse nüanssidesse Reaalkooli elus, et suudaksin sellesse keskkonda panustada võimalikult asjalikult ja sisutihedalt. See tähendab tööd nii aineõpetajana kui ka õppealajuhatajana.

Ehk elada sisse õppealajuhataja ülesannetesse, sest selle kaudu on võimalik siin lähtuda põhimõttest, et Reaalkool võiks sammuda esirinnas noorte võimaluste pakkumises.

Teiseks on mul viie aasta jooksul plaan viia kaks Reaalkooli lendu gümnaasiumi lõpuni. Pühendada end pedagoogilises mõttes praegustele (131. lend) ja nende lõpetamise järel järgmisele lennule. Abistada õpilastel looduse tundmaõppimist keemia perspektiivist.

Kolmandaks on mul praegu käsil hea kolleegi Neeme Kattiga 8. klassi õpiku käsikirja lihvimine, 9. klass tuleb sinna juurde ja ka gümnaasium ootab orgaanilise keemia töövihikuid. Tuleb tagada Eestis uue keemia õppevara olemasolu.

Neljas, harilikuga kirjutatud eesmärk oleks saavutada tasakaal õnneliku ja eduka, akadeemilise, isikliku ja sotsiaalse elu vahel, aga see on neist neljast plaanist kõige keerulisem.

Milline on Teie arvates ideaalne õpilane?

Ideaalid kipuvad olema tavaliselt väga igavad või saavutamatud. Ideaalne õpilane peaks olema ühelt poolt isikupärane ja omanäoline,

teiselt poolt kindlasti avatud mõtlemise ja vastuvõtliku meelega, motiveeritud ja huvitatud suhtumisega. Ideaalne või väga hea õpilane ei pea olema silmapaistvalt andekas või geniaalne, kui on midagi, mis teeb ta isikupäraseks ning ta on vaimustatud ennast ümbritsevast ja on õppimisvalmis. Kolmas aspekt Tallinna Reaalkooli puhul on teistest lugupidav, viisakas noor. Ideaalse õpilase korral säilib kindlasti see aspekt, et ta peab teistest lugu ja oskab teistega arvestada.

Mida Te sooviksite kooliperele veel enda kohta ütelda, midagi meeldivalt üllatavat, mida enamus veel ei tea?

(naerab) Ma mõtlen, et võib-olla peaksin ütleva, et ma tegelikult ei ole nii karm, kui paistab, aga vahest pole seda hea öelda. Ühelt poolt tahaksin öelda, et kui on midagi, mingi mure, idee või küsimus, tulge ja arutame need läbi. Ma hea meelega kuulan. Kui on häid mõtteid, siis võib neid jagada. Enda kohta ei ole küll midagi öelda, aga on palju soovida. Pea lugu oma kaasõpilastest ja õpetajaist. Armasta ja austa oma õpetaja isikupära ja tema pedagoogilist stiili, ka seda, et inimesed on erinevad.

OBAMA VISIIDI OLULISUS PRAEGUSES OLUKORRAS

RAINER URMAS MAINE 130C

On väga raske vaadata mööda faktist, et maailmas on praegusel hetkel käimas üpris arvukalt sõjalisi konflikte. Ometigi on eestlastel küllap raske samastuda Süürias või Iraagis toimuvaga, tegemist on küllatki kaugete paikadega ja islamimaailmast lähtuv terrorioht pole Eestis ka ülearu kõrge. Palju lihtsam on aga samastuda ukrainlastega, kelle pinnal on puhkenud sõda, mis sai alguse protestist endise presidendi Viktor Janukovõtši tegevuse vastu. Praeguseks on võimul juba uus president, kuid ukrainlaste probleemid on vaid eskaleerunud.

Janukovõtši-vastase protesti ajal oli ukraina rahval vaja võidelda selle eest, et riik liiguks lääne suunal, valmistuks liitumiseks Euroopa Liidu ja NATO-ga. Nüüd on ukrainlastel vaja sõdida oma riigi terviklikuse eest. Tegemist pole lihtsa ülesandega ning praeguseks on Venemaa juba annekteerinud Krimmi poolsaare. Venemaa on ühtlasi aktiivselt sekkunud ka Ukrainas toimuvasse võitlusesse, saates Ukrainasse nii „rohelisi mehikesi” kui tanke, õhutörjerkette jm. On selge, et omavahel ei sõdi vaid ukrainlased ning et Ukrainas toimuvasse on

sekkunud Venemaa, kes soovib hoida Ukrainat oma mõjusfääris.

Seoses Eestile nii lähedal toimuva Venemaa-poolse agressiooniga on kogu eesti rahval põhjust muret tunda idast lähituva ohu ees. Eriti selgeks on selle ohu teinud USA presidendi Barack Obama visiidile järgnenud kapo ohvitseri Eston Kohveri kinni võtmine Eesti pinnal FSB poolt. Veelgi selgemalt hirmutamise eesmärgil on välja otsitud leedulased, kes pidid minema Nõukogude armeesse aega teenima 1989-1991, kuid seda siiski ei teinud. Nende suhtes on taasavatud juurdlsused. Seega tekib küsimus, mida andis Eestile Barack Obama visiit?

Obama otsus tulla Eestisse 3. septembril selgus võrdlemisi hilja ning kahtlemata pani Obama visiit proovile siinsed korraldajad, nii hotellitöötajad kui liiklusereguleerijad. Obama jõudis Eestisse varahommikul ning lahkus juba õhtul. Ometigi jõudis ta selle aja jooksul teha üpris palju suhteliselt väikeses liikumisraadiuses. Seoses Obama liikumisega Tallinnas korraldati muidugi mõista ka liiklus ümber ning kehtestati palju piiranguid. Pean tunnistama, et minu meelest polnud liiklusmuudatused

seoses Obama visiidiga üldse nii jubedad, kui ajakirjandus nad juba ette tunduma pani. Vahelduseks oli üpris huvitav näha tühja linna ja tegelikult jõudsin kooli isegi kiiremini kui muidu.

Obama päevakava oli Eestis väga tihe, ühte päeva pidid mahtuma nii pressikonverents koos Eesti presidendi Toomas Hendrik Ilvesega kui ka avalik kõne Nordea kontserdimajas, kohtumine peaminister Taavi Rõivasega, kaitseväelaste tervitamine Tallinna lennujaamas ning kohtumine Kadrioru lossis ja kunstimuuseumis nii Balti presidentide kui ka kooliõpilastega, teiste seas ka väiksemate realistidega.

Välja valitud suuremad realistid nägid president Obamat Nordea kontserdimajas. Sisepääs polnud kuuldavasti lihtne ning järjekorras tuli seista tükk aega. Ometigi on kõnejärgsetest emotsioonidest selgelt näha, et kohaleminek oli seda selgelt väärt. Omaette kogemus oli kindlasti president Obama nägemine omaenda ihusilmaga, tegemist ju alles teise ametisoleva USA presidendiga, kes Eestisse visiidi tegi. Veelgi olulisem oli siiski see, mida ja

FOTOD: PRESIDENDI KANTSELEI

kuidas Obama ütles. USA presidendiks pole muidugi mõista enam võimalik saada, olemata suurepärase kõnemees ning esineja. Obama demonstreeris eestlastele oma kõnega tõelist meistriklassi, vaba ja sundimatu hoiak, millest õhkus enesekindlust, kuid mitte üleolevust.

Obama suutis oma kõnega kõnetada tõepoolest kõiki seda kuulanuid. Obama alustas oma kõnet, rõhutades seda, kui oluline on meele pidada, millise hinnaga on Balti riigid oma iseseisvuse saavutanud. Pikkade okupatsiooniaastate järel suutsime meie, eestlased, viia läbi rahumeelse riigikorra vahetuse. Nüüd on meie ees võimalused valla ning meie, noored, peame meele pidama, et see on võimalik ainult tänu meie vanemate tehtule. Mõtte tera, mis vahel

paistab ununevat.

Saalis aplodeeriti Obamale korduvalt ning kahtlemata oli selleks ka põhjust. Ometi oli seda näha natuke ebatavaline, eestlased ei hakka just tihti spontaanselt aplodeerima. Esimene aplaus järgnes sellele, kui Obama meenutas, kuidas Heinz Valk oli öelnud: „Ükskord võidame me niikuinii.” Siiski pean isiklikult veel paremaks eestlaste kõnetamise näiteks tsitaadi võtmist Marie Underi luuletusest, mis kõlas nii: „Kes annab abi? Kohe, praegu, nüüd!” Obama vastuseks tänapäevases kontekstis mitu kümnendit hiljem on muidugi NATO. See idee sobis sellesse kõneste veatult, viies kõne selle juurde, mida tuleb teha nüüd, kus Ukraina-Vene konflikt ei näita vaibumise märke. Muidugi tuleb Obama meelde, et Eesti

on üks neljast NATO liikmesriigist, kes panustab 2% SKP-st kaitse-eelarvesse. Tõenäoliselt ongi see põhjus, miks Obama tuli just Eestisse, mitte Lähti või Leetu. Eesti on olnud tõepoolest ideaalne näidisriik, mille najal kujundada arusaama, milline peaks olema riik, kes ühtaegu vajab NATO-t ja ka ise panustab sellesse.

Meetmetena, mis Obama sõnul aitavad ühtaegu kaitsta NATO liikmesriike ja kandidaatriike, kui ka rahustada Venemaad, näeb Obama peamiselt NATO ja s.h. USA suuremat kohaolekut idapoolsetes liikmesriikides, NATO valmisolekut kiiremini reageerida liikmesriike puudutavale ning energiasõltuvuse vähendamist Venemaast, püüdes samaaegselt ühtsed Venemaa-poolsete agressioonide

suhtes. Muidugi on üks olulisemaid punkte just nimelt see, et liikmesriigid panustaksid kaitse-eelarvesse 2% oma SKP-st. Kõik need teemad tulid arutlusele ka 4.-5. septembril Walesis NATO tippkohtumisel. Seal said need meetmed reaalseteks, iga meede erinevas mahus, kuid kindlasti annab see põhjust tunda Eestil ja eestlastel end turvalisemalt.

Ometigi on pea võimatu öelda, et Eestis oleks praegu päris turvaline tunne. Ida-Ukrainas on Vene väed surunud Ukraina väed tagasi lääne poole ning juba varem mainitud Venemaa-poolsed sammud Eesti ja Leedu vastu on NATO tippkohtumise järgselt mõjunud järjekordse meeldetuletusena sellest, et Putinilt ja Venemaalt võib oodata kõike. Tundub, et lähtutakse suuresti põhimõttest, et kui mulle lajatatakse haamriga, siis pean ma vastu lajatama veel suurema haamriga. Igale Venemaa agressiivsust vähendada proovivale meetmele on Venemaa vähemalt seni vastanud omapoolsete tegudega, mille eesmärk on olnud panna Euroopa Liit ja USA tundma, et oma sammudega jäädakse ka ise millestki ilma. Ometigi satub Venemaa ainult järjest suuremasse isolatsiooni ning kannatab oma tegude tulemusel hoopis ise järjest kehvemate tagajärgede all. Korrates Obama öeldut, siis Vene majanduskasv on pidurdunud, riigifirmad vajavad aina enam abi ning rubla on rekordmadalal teiste valuutade suhtes.

Seega tundub, et kuigi Obama Eestisse tulek ei andnud Eestile koheselt väga palju, nagu võis ka enne visiiti arvata, siis ometi on see märk sellest, et Eesti peale mõeldakse ka Valges Majas. Nagu Obama ütles, siis ei pea Eesti enam kunagi muretsema oma iseseisvuse pärast, Eestil on olemas liitlased, rünnak ühe liitlase vastu on rünnak kõigi vastu. Loodame, et Ukraina suudab samuti säilitada oma iseseisvuse ning tagada ukrainlastele vabaduse ise otsustada, sest see on miski, mida iga inimene väärib.

„SEE OLI VÄGEV JA AINULAADNE PÄEV!”

„Kui me teada saime, et meie klassil on võimalus USA presidenti tervitada, olin ma väga üllatunud. Ma ei oleks kunagi arvanud, et sellisele üritusele üldse lastakse kedagi peale Eesti ja Ameerika presidentide, ministrite ja pressi.”

„Kui ma hommikul oma koduuksest välja astusin ja bussi peale läksin, oli terve autotee tühi. Kooli jõudes olin ma väga elevil, sest iga päev just Obamat ju ei näe.”

„Kui me trammi pealt maha tulime, nägime isegi pommirühma ja pommikoeri. Kadriorgu jõudes pidime läbima turvatelgi nagu lennujaamas ning meile anti kõigile nimesildid, kus oli kirjas KÜLALINE, enda täisnimi ning Eesti ja Ameerika lipud.”

„Lossi juurde jõudes oli meie klassile seal eraldi koht, mis oli minu arvates väga lahe. Sealt oli hästi näha.”

„Lossi taga oli juba mõistagi punane vaip ja üle 50 fotograafi, reporteri, ajakirjaniku ja kaameramehe. Meile anti mõlema maa lipud ning nii me neid seal muudkui lehvasime.”

„Lossi juurde jõudes tehti meiega päris palju intervjuusid ja kõik pildistasid. Meiega käisid rääkimas mitmed ministrid, näiteks Sven Mikser, Jürgen Ligi, välisminister Urmas Paet, peaminister Taavi Rõivas, kes viskasid meiega nalja.”

„Tuntud inimesi aina kogunes ja meid aina pildistati. Tundsin end kui muuseumi erieksponaat. Lõpuks tuligi Obama limusiin. Kõigil käed ja jalad

FOTO: ARNO SAAR (SL ÕHTULEHT)

värisesid. Lõpuks saabuski see hetk, kui Ameerika Ühendriikide president Barack Obama astus autost välja, tervitas meie presidenti ning mängiti mõlema maa hümn.

„Presidendid kõndisid sõjaväe eest mööda ning jõudsid meieni. Hoidsin kätt elevusest plahvata des ees, soovides ise kõigest väest, et ta minust mööda ei läheks. Ja siis see juhtus – sain tema kätt suruda. Tema käsi tekitas millegipärast koduse tunde. Võib-olla oli see sellepärast, et see oli soe.”

„Suurest hirmust pistsin ma hoopis vasaku käe ette ning ma ütlesin: „Welcome to Estonia!”

„See tunne, kui said ühe maailma tuntuima mahe kätt suruda, see oli lihtsalt ... kirjeldamatu.”

„Kui Obama minuni jõudis, kinkis ta mulle suure-suure naeratus, mille üle mul oli väga hea meel.”

„Enamus meist sai Mr Obamalt sooja käepigistuse või käteplaksu.”

„Ma olen nüüd esimene enda perekonnast, kes surus Ameerika presidendi kätt!”

„Obamat mina puutuda ei saanud, kuid olla seal ja esindada Eesti koole oli uhke tunne. See

oli võimas ja ainulaadne sündmus ning see jääb mulle igavesti meelde.”

„Õhtul kodus mõtlesin ma, kas ta ongi kogu aeg selline rõõmus, avameelne, naerataja ja soojust kiirgav. See soojus oli nii imeline, et seda jään ma mäletama kogu eluks. Ta on kõige lastesõbralikum president üldse.”

Kasutatud on järgmiste 5.b klassi õpilaste arvamusi: Adeele, Erki, Georg, Joosep, Epp Maria, Laura Greta, Hardi, Natali, Kertu, Andreas, Laura Maria, Kevin ja Anna-Brigita.

45 PÄEVA, ET SAADA AAFRIKLASEKS

LAURA TOOMLAID 130C

Ega ma vist väga ei mõelnud, kui otsustasin, et lähen suveks Lääne-Aafrikasse elama ja võib-olla ongi parem, et otsus minna tuli nii muuseas füüsika/keemia/kehalise tunnis igavledes, kuid tookord sai füüsikatunni mõt-terännakust ka tegu. Niisiis oli plaan minna vahetusõpilaseks Ghanasse ja elada seal kohaliku pere juures. Kuid nagu Aafrikas ikka, siis asjad päris nii ei läinud. Esimesel nädalal Ghanas tundsin end kui filmi "Slumdog Millionaire" võtetel. Kuid ma ei istunud vaataja rollis, vaid olin filmi sees, proovides ellu jääda, ja seda sõna otseses mõttes, alustades toidust lõpetades liiklusega. Kohalik pere, kelle juures ma elas sin seitse päeva oli justkui väike kommuun, kus elasid kõik, keda keegi kuskilt kunagi teadnud oli. Kommuuni ümbristes kahemeet- rine betoonaed, mille ülemist äärt turvasid teravad klaasikil- lud – traataia odavam versioon. Kuid see on paratamatu elades slummis, kus on ka avatud kana- lisatsioon, mille vesi on värvunud rohekassinakashõbe- daseks, kirjeldamatu hais, mis nüristab su haistmismeeled määramatuks ajaks, ole- matu prügimajandus ning kirjeldamatud vaatepildid seal- setest eluviisidest. Nagu arvata võib, tabab enamikke valgeid inimesi sellises olukorras kul- tuurišokk, sest olenemata sellest, kui palju endale sel- gitada, et nüüd on minek Lääne-Aafrikasse ja seal ongi asjad teisiti, saab siiski tõelise

aimduse Aafrikast alles kohapeal. Aafrika puhul võib küll kind- lalt soovitada, et ära proovi seda muuta, vaid võta seda nii, nagu see on. Oma viis ülejäänud näda- lat veetsin koos reisikaaslasega Badwijase küla lastekodus vaba- tahtlikuna. Kuna Ghanasse läksin ma siiski YFU haridus-liku programmi raames, käisime hommikupoolikuti küla kesk- koolis ja pärastlõunati tegelesime lastega. Kui teha ülesanne loendada kokku sarnasused Ghana ja Eesti kooli vahel, lahenduks see väga kiiresti, sest sarnasusi on vaid 3: klassis on õpetaja (vaheteva- hel ka mitte), õpilased ja tahvel. Ghanas ei eksisteeri kooli, kui seal ei ole vähemalt üht õpeta- jat, kes käib vits käes ja lööb õpilasi. Oli teatud olukordi, kus vits oli tõesti möödapääsmatu, et õpilast ohjeldada, aga et valede

vastuste eest lüüa... Erinevuste real aga pole lõppu, alustades keldrit meenutavate klassiruu- midega, kus ühe väikese laua taga võis koguni 4 õpilast õppida, kus ainsaks valgusallikaks oli aknaava meenutav auk seinas ning lõpetades õpilaste kirkliku sooviga õppida. Just see viimane on see, mida proovin ma oma kogemusest alanud kooliaasta jooksul rakendada. Eestis elades on noorel raske ette kujutada, et ka praegu on enamikes paikades maailmas hariduse omandamine privileeg, kuid paraku on see nii. Kustumatu mulje jättis aga siiski vabatahtliku elu lastekodus. Kuigi silmitsi tuli seista harjuma- tute ning arvatavasti ka mõnele inimesele ületamatute olmeprob- leemidega nagu kaduv elekter, väga väheses koguses vett, mida tuli aeg-ajalt isegi vihmametsa savistest jõgedest toomas käia ning väga ühekülgne menüü,

mis päevast päeva koosnes rii- sist või kohalikust toidust, mis paraku minu kõhule lõppes haigla külastusega või lihtsalt ebameeldiva maitseelamusega, korvas selle kõik 140 last, kelle jaoks olid sa nende suurim sõber. Lastele korraldasime mul- tikaõhtuid, kus ühe väikese sülearvuti taga võis korraga vaa- data eestikeelset multikat lausa 70 ghanalast. Samuti tegime matku kõrvalolevasse vihma- metsa ning ronisime ka mäe tippu, kust avanes kirjeldamatult ilus vaade Lõuna-Ghana künkli- kule ning vihmametsarohkele maastikule. Kõige rohkem oota- sid lapsed siiski laupäeva. Seda kahel põhjusel. Esiteks laupäevad olid päevad, kus tulid kohalikud annetajad, kes tõid kingitusi alates WC-paberist (mida üldjuhul lapsed seal ei kasutanud) ning lõpetades toi- dulaudadega, mida meie tulekul

lastekodus ei eksisteerinud. Ning teiseks, laupäeviti viidi lapsi randa. Väikesesse trotrosse, kuhu üldjuhul mahub 9 inimest, mahutati 27 last ning nii sõideti 1,5 tundi rannani. Enamikele lastele oli rannakülastus esma- kordne ja raske on seda rõõmu sõnadesse panna, mida võis nende laste silmis näha. Ghanas on äärmiselt tähtsal kohal usk. Et vältida pikka mäe- jutlust jumala olemuse kohta, pidime mitteusklike eestlas- tena väitma, et oleme usklikud, sest muidu võis jumalakartlik klassiõde koolis terve vahe- tunni täita piibli ettelugemisega. Ilma usuta on raske Ghanat ette kujutada. See on miski, mis just- kui hoiaks inimesi kontrolli all. Tervele perele on tähtis, et pühapäeviti ollakse pestud ning sätitud ja laual oleks fufu (äärmiselt nätske hunnik, mida süüakse vürtsika supiga). Samuti

sai ka meile harjumuseks olla igal pühapäeval kirikus, kus ta- litlus võis olla ligi seitsme tunni pikkune, kuid mis oli täidetud laulu, tantsu ja ohtra anneta- misega. Kuid jumalakartlikkus piirab ka ratsionaalset mõtle- mist. Näiteks oli lastekodus kolm autistlikku last, kelle puudest ei osanud seal keegi midagi aimata, vaid usuti, et neis on paha- d vaimud. Paha vaimu teooriat kohtas Ghanas väga palju. Kuid kõik see, mis alguses tun- dus mulle nii uskumatu ja raske, on elu, mida elab enamik ini- mesi. Ja kui nemad saavad hakkama, siis miks mina ei saa. Inimene harjub kõigega. Aafrika ei ole Pariis või London, millesse armutakse esimesest silmapil- gust. Aafrika on justkui suhe, mis nõuab aega, kannatust ning avatust muutuste suhtes ja annab vastu hindamatu koge- muse, mis ei unune iial.

FOTOD: LAURA TOOMLAID

IDO SHOWTANTSU MAAILMAMEISTRIVÕISLUSED

GREETEL JOANNA VÖRK 131C

1.septembri hommik algas meie jaoks eriti vara. Selleks ajaks, kui reaalikad staadionilt pudireas lahkusid, olime meie juba Euroopa ühes ilusaimas pealinnas Prahas. Meie –

DanceAct Tantsustuudio 10 tantsijat (kellest 4 on reaalikad!) ja meie armas treener Anastassia Vassiljeva. Põhjus oli lihtne – olles juba Eestis julgust ning medaleid kogunud, oli käes aeg panna ennast proovile *International Dance Organization*i ehk IDO showtantsu maailmameistrivõistlustel. Showtants on tantsustiil, mida tihti mõistetakse valesti. Rahvusvahelises kontekstis ei ole kindlasti tegemist lihtsalt mõnusa puusakeerutamisega. Tegemist on alaga, kus lisaks tantsu kunstilisele, esteetilisele ja

meelelahutuslikule dimensioonile hinnatakse kõrgelt tantsija tantsutehnikat, seal hulgas pööreid, hüppeid, võimeid akrobaatikas, jõudu, painduvust. Enamik tantsijaid on saanud tugeva tehnikavundamenti balletist, akrobaatikast, ilu- või sportvõimlemisest. Meie jaoks oli säärane suur võistlus esmakordne kogemus. Osales ligi 2400 tantsijat 26 riigist. Juba pärast esimeste tantsude nägemist sai selgeks, et siin ei ole vaoshoitusest, ebakindlusest ega kesisest tehnikast juttugi. Iga tantsija tundis ennast laval nagu oma kodus. Konkurents oli meeletu. Üheksa-aastased tüdrukutirtsud sädelevates kostüümides sooritasid filigraanselt ära kombinatsiooni käteta hundiratastest, kahest flackist, tagurpidi saltost ja spagaathüppest... Lisaks

inimvõimete piiride testimisele saime näha ka tõeliselt huvitavaid koreograafiaid (ennast avastasid mitu korda suu ammuli vaatamast).

Tugevate tiimidena tooksin välja näiteks Sloveenia, Venemaa,

Gibraltari, Kanada, Lõuna-Aafrika koondised, kuid see nimekiri võiks olla veel palju pikem. Eesti koondis võistles kokku neljas kategoorias – juuniorite (12-15 a) duett ja soolo ning täiskasvanute (16-30 a) soolo ja väike grupp. Tulemustega võib esimese korra kohta rahule jääda, nüüd juba teame, kui võimas maailma tase on ja kuhu poole meie ja meie väike Eesti pürgima peame. Inspiratsiooni, innustust ning uusi eesmärke andis see üritus meile rohkem kui loota oskasime.

Mis: IDO World Showdance Championships

Kus: Praha, Tšehhi Vabariik

Millal: 2.-6. september 2014

Kes: DanceAct Tantsustuudio õpilased, sh Triin Veskimeister (134a), Maria Keridon (133c), Melanie Rannula (132c) ja Greetel Joanna Vörk (131c)

Kuidas läks: juuniorite duett – 27. koht, soolo – 40. koht (Triin Veskimeister), täiskasvanute väike grupp – 23. koht, täiskasvanute soolo – 29. koht (Greetel Joanna Vörk)

Uri veel: <http://ido-dance.com>

FOTO: MARTIN KOOT

LAULUPIDU

CHRISTIANA-GABRIELA KRISTAL 131B

Proovid, proovid, proovid. Laulupidu ja tant-supidu (viimasest eriti miskiit rääkida ei oska, küll aga esimesest). Proovid, proovid, proovid. Osalesin lauljana nii Ellerheinaga naiskooride, valiknaiskooride, valikühendkooride, ühendkooride kui ka Reaali segakooriga segakooride koosseisus, sest why not?

Kas mulle meeldis? Loomulikult! Siin vist ei saagi ju teist varianti olla? Muusika ja sõbrad - kõlab nagu paradiis. Rongkäik nii Ellerheina kui ka paarsada meetrit lõppu Reaali oli meeletult lahe ja väsimust peaaegu ei tundnudki (kahe kooriga rongkäigus? algul Ellerheinaga ja kui finišisse jõudsimel, siis jooksime Kertuga Reaali juurde segakooriga sammuma #ReaaliVaim). Kindlasti jääb meelde ka see, kui Pärt Uusberg isiklikult minu ja mu paari koorikaaslase poole pöördus sõnadega: "Oo, Ellerhein...". Vestlesime temaga veidi pikemalt möödunud suursündmusest ja sain talle oma tänusõnad "Muusika" loomise eest edastada - nii ilus!

Siiski olid ka laulupeol oma miinused. Laval minestati palju, sest oli väga palav ja hingata lämbuse tõttu pea võimatu. Kokkukukkumiste vältimiseks peaks kaare alla siiski parem õhuringlus tagatama, kuid ka praegu oli olukord enam-vähem talutav. Samuti ootaksin järgnevalt laulupeolt silte supirivide alguses, et saaksin aimu, millise supi järjekorras seisan (nii väga tahtsin seljankat, kuid endalegi teadmatult olin seisnud hernesupirivis). Samas läks sel korral supijärjekord palju palju kiiremini kui eelnevatel aastatel ja samamoodi ka siniste kabiinide

vabanemise ootamisega.

Võin öelda, et tegemist oli õnnestunud üritusega, mis tõesti puudutas!

Et aga minule, Kertule, Estellele ja Rahelile jäi puudutustest veidi väheks, siis otsustasime juba nädala pärast, 12. juulil Tartusse Popkooripeole sõita. Algselt ma sinna minna ei plaaninud, kuid kui Eve Karp laulupeol käepaelade ülejäämisest rääkis, siis otsustasin kampa lüüa. Ma ei kahetse, sest Taukar oli tõesti vastupandamatu, Getter vanaks jäänud ja Madis Arro üks tõeline raudmees!

FOTOD: CHRISTIANA-GABRIELA KRISTAL

REBASE PÄEVAKAVA*

KERTU JOHANNA JÕESTE 132B

6:39

Kümnendat korda edasi lükatud äratuskell heliseb.

6:42

Vean end kööki, et keeta päästev tassitais kuuma kohvi.

6:43

Avastan, et kohvipulber on otsa lõppenud.

7:28

Unise peaga astun läbi tühjade kesklinna tänavate kooli poole.

7:31

Jäin ühe minuti hiljaks. Loodan pääseda karistusesta.

7:35

Suundun aulasse, et selgeks saada viimased tantsusammud.

7:59

Pressin end koos ülejäänud saja

6:39

inimesega aula uksest välja, et tundi joosta.

8:01

Võtan kolm trepiastet korraga, et mitte jälle tundi hilineda.

8:38

Kirjanduse tund. Püüan püsida produktiivne.

12:25

Kõik karvased ja sulelised rebased aetakse taas aulasse kokku, et teha üks kiire tants.

12:25

Söögi vahetunnis ei sööda vaid osaletakse viktoriinil, kus läheb täppi keskmiselt 17% igast vastusest. Kõrgem tulemus oleks üsnagi võimatu.

12:47

No on jama, jälle hilinen. „Извините, что я опоздала!“

15:30

Viimane tund on mööda saadetud. Unistan juba kodu pehmest diivanist ja mõnusest tassist teest.

15:31

Kes siis peale tundide lõppu rebaste nädalal koju läheb?! Kõige austusväärsemate Jumalate poolt välja mõeldud tegevusi jätkub ju terveks pärastlõunaks.

15:53

Kino taga müüri peal toimub Superkangelaste pingeline võitlus, mille käigus võitleb ka kuulsusrikas paar - Batman vs Joker.

12:54

söökla seinte kollane värv.

13:09

Kiiresti, kiiresti kõik aulast välja. Häid Reaali rebaseid mahub palju läbi aula ukse.

13:51

13:50

FOTOD: KAISA LAUR | ESTELLE SAAVASTE

16:22

Raekoja plats. Kõigile rebastele antakse üks pisike svamm, mida tuleb hakata paremate asjade vastu vahetama.

16:23

Veidi kahtlen endas, kuid

16:22

katsun julguse kokku võtta. Selgub, et turistide inglise keele oskus ei ületagi minu oma.

16:40

Tuleb välja, et tulevikus peaksin valima vist müüja ameti, kuna švammi asemele on minul

17:11

tekkinud juba kõrvaklapid ja üks komm.

17:11

Jõuan koju. Edasised mälestused puuduvad. Tundub, et otsustasin teha ühe pärastlõunase uinaku.

*Põhineb nädala jooksul toimunud tõsielulistel sündmustel

1 4

1 5

REAALI POISS | SEPTEMBER 2014

REAALI POISS | SEPTEMBER 2014

PALJU ÕNNE!

Kristel Kõrvits	04.10	Kailit Taliaru	25.10
Villu Raja	06.10	Tiia Luuk	25.10
Lilian Kravtšenko	10.10	Anna Kivisild	27.10
Nora Mals	17.10	Piret Otsa	31.10
Janar Soidla	22.10		

ÜTLUSED

Ahuna: "Parem oleks, kui sa oleksid mõne vale välja mõelnud, ma ei viitsi seda jura kuulata."	niigi suureks piinaks!"	ühesugused"
Kohavad hilinevad tundi.	Õpilane: "Issand, kui kole pilt!"	Veskimets palub põhjendada eutonaasia pooldamist.
Ahuna: "Olite suguvõsa kokkutulekul?"	Reimann: "Vaata, et sa järgmine aasta ilusam oled!"	Kaarel: "Majanduslikud põhjused."
Ahuna: "Millega natsid rahul ei olnud?"	Reimann: "Kümnnendik tuleb tui- kudes öösel kell kolm koju, ema küsib, kus olid, laps vastab, et jumala juures."	Kuurme: "Kui ma kokku kuivan ehk mu ruumala väheneb, siis kas ma muutun ka kuumaks või?"
Õpilane: "Juutidega!"	Reimann esimese septembri abi- turientidele 1. klassi aktusest: "Kes ei saa täna last kell 11..."	Koiti uksest sisenevale Andreasele: "Mis on sinu jaoks salapära?"
Ahuna: "Millal te puuduma hak- kate, te ei mahu kõik siia klassi ära!"	õpilane: "Issand, kui kole pilt!"	Andreas: "Nooo, kui tüdruk kan- nab push-up'i, siis kohe ei tea kas on või ei ole."
Ahuna: "Demokraatia on igav."	Reimann: "Vaata, et sa järgmine aasta ilusam oled!"	Kupits: "Te kõik joote siin tunni ajal. Miks mina ei või juua?"
Lauri: "Meil on keele suund."	Veskimets: "Vaata, et minu lap- sel pole sportlikke võimeid, teen abordi."	
Ahuna: "Mis keelt te suunate siis?"	Vatsel: "Kristiina, miks sa teed seda eksamit? See tund on sulle	Sinjukina: "Kõik Stenid on

PEATOIMETUS	Kaisa Laur 130C, Johanna Viik 131C
KÜLJENDUS	Rait Kohava 130C
TOIMETUS	Viv Marleen Tamme 131A, Kertu Süld 131C, Estelle Saavaste 131B, Hanna Britt Soots 131A
KEELETOIMETAJA	Riste Kaaret 130C
KUJUNDUS	Rait Kohava 130C
TOIM. NÕUANDJA	Piret Järvela
AITÄH	Rainer Urmas Maine 130C, Kertu Johanna Jõeste 132B, Christiana-Gabriela Kristal 131B, Greetel Johanna Vörk 131C, Laura Toomlaid 130C